

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobce: **E. A.**, nar., státní příslušnost Makedonie, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3, o správní vyhoštění, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 3. 2014, č. j. CPR-4355-2/ČJ-2014-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 3. 4. 2014 doručenou téhož dne Krajskému soudu v Brně se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí ze dne 31. 3. 2014, č. j. CPR-4355-2/ČJ-2014-930310-V234, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 24. 1. 2014, č. j. KRPB-292734-23/ČJ-2013-060022-SV, a napadené rozhodnutí potvrdila.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 24. 1. 2014, č. j. KRPB-292734-23/ČJ-2013-060022-SV bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona

č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce šesti měsíců. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky byla podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena do 10 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Pro případ, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo ve lhůtě stanovené k vycestování nevykonatelné z důvodů podle ust. § 119, § 119a, § 179 nebo § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebo z důvodu dle ust. § 32 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu v platném znění, byla doba k vycestování z území České republiky stanovena do 10 dnů ode dne odpadnutí těchto důvodů.

Žalobce nesouhlasí se závěry správního orgánu prvního stupně a žalované, neboť tyto nemají oporu ve spisovém materiálu a v provedeném dokazování. Z protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 27. 11. 2013 vyplývá, že žalobce pět dní prodával pizzu v čase vždy od 10:00 do 22:00, přičemž za každý den dostal peníze od pana F. S., a to na uvedené adrese. S poukazem na ust. § 2 zákoníku práce žalobce namítal, že závislá práce musí splňovat mimo jiné i znak subordinace, tj. organizační podřízenosti zaměstnance, znak výkonu práce jménem zaměstnavatele a dle jeho pokynů. Z odůvodnění obou napadených rozhodnutí je přitom patrné, že správní orgán má za prokázané splnění uvedených znaků toliko v osobním výkonu práce, v pracovní době, na pracovišti a výkonu za odměnu. Nebylo však doloženo a potvrzeno splnění všech zákonných podmínek pro výkon závislé práce – výkon činnosti ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti zaměstnavatele vůči zaměstnanci a výkon podle pokynů zaměstnavatele. Splnění předmětných znaků správní orgány netvrdily ve svých rozhodnutích, ale ani nezjišťovaly v průběhu řízení. Vzhledem k tomu, že správní orgány žalobci neprokázaly výkon závislé práce, nejsou podle žalobce splněny podmínky pro vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud vydal rozsudek, kterým by rozhodnutí žalované i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 14. 4. 2014 uvedla, že skutečnost, že žalobce byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání nejméně od 23. 11. 2013 do 27. 11. 2013 v rychlém občerstvení pro zaměstnavatele Big food-Point, byla správním orgánem prvního stupně v řízení zjištěna, prokázána a dostatečným způsobem odůvodněna v odůvodnění napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění, na které žalovaná v plné míře odkázala. Žalobce tak zcela jistě naplnil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť nedisponoval rozhodnutím o povolení k zaměstnání k výše specifikované činnosti, při které byl kontrolován. Žalobce navíc nedisponoval ani žádným pobytovým statutem v ČR, který by jej opravňoval k pracovní činnosti v České republice.

Vzhledem k tomu, že ve svém postupu žalovaná neshledala pochybení, navrhla soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

V nyní posuzované věci bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

V žalobě žalobce namítal, že se ve dnech 23.11.2013 – 27.11.2013 nejednalo o činnost vykonávanou ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, tj. chybí jeden ze znaků charakterizujících závislou práci ve smyslu ust. § 2 zákoníku práce. Není zřejmé, o jakou nadřízenost zaměstnavatele a podřízenost zaměstnance měl žalobce na mysli. Podle soudu však tento vztah, aniž by musel být konkrétně vymezován vyplývá z charakteru činnosti, kterou žalobce ve dnech 23.11.2013 - 27.11.2013 vykonával a to přípravu a prodej jídla a inkasování finančních prostředků za poskytnuté jídlo, oděv do pracovního oděvu. Uvedenou činnost zajisté nevykonával sám o sobě, ale dle pokynů majitele rychlého občerstvení, za svou činnost byl jím odměňován, měl stanovenou pracovní dobu. Soudu není známo, o jakou jinou činnost na základě těchto skutečností by se mělo jednat, když nikoliv o zaměstnání. K uvedené činnosti, jak sám sdělil žalobce a zjistil i správní orgán I. stupně neměl povolení od úřadu práce. Z tohoto důvodu bylo také zahájeno řízení o správním vyhoštění. Žalobce přicestoval na území ČR a pobýval zde přechodně bez víza dle ust. § 18 písm. a) zákona o pobytu cizinců a v souladu s čl. 1 odst. 2 Nařízení Rady (ES č. 539/2001) ze dne 15.3.2001 pro pobyt, jehož celková doba nepřekročí 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů, neboť byl držitelem biometrického cestovního pasu a pokud začal vykonávat výdělečnou činnost, nelze jeho pobyt považovat za oprávněný a měl za povinnost si opatřit platné povolení k pobytu. Pokud žalobce vykonával pracovní činnost bez povolení k zaměstnání a bez povolení k pobytu, je důvod pro správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Jak soud uvedl shora, žalobce vykonával zaměstnání bez povolení k zaměstnání a bez oprávnění k pobytu, a proto správní orgán I. stupně rozhodl v souladu se zákonem. Rovněž žalovaná, která rozhodovala na základě podaného blanketního odvolání, které přes výzvu nebylo odůvodněno, svým rozhodnutím o zamítnutí odvolání a potvrzením rozhodnutí správního orgánu I. stupně v souladu se zákonem.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobní námitky žalobce dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch

neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. prosince 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová